Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 20 Μαΐου 1939* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 25*

ΤΑ ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΘΟΥΝ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ.- Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ Κ. Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ.- ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ

Τὸ ἱστορικὸ ἔχει ὡς ἑξῆς: Στὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» τῆς 2 Ἀπριλίου, ὁ δημοσιογράφος κ. Χρονόπουλος δημοσίευσε μιὰ συνέντευξη ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς «Διαπλάσεως» κ. Ν.Π.Παπαδόπουλο μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 60 χρόνων ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ. Ὁ κ. Παπαδόπουλος τοῦ διηγήθηκε πολλὰ ἀπὸ τὴν ἱστορία του, κι' ὁ καλὸς δημοσιογράφος, παλιὸ Διαπλασόπουλο, ἔγραψε κι' ἄλλα, δικά του, γεμάτα ἀπὸ ἀγάπη κι' ἐκτίμηση στὸ ἑξηντάχρονο τοῦτο ἔργο. Τὴ συνέντευξη τοῦ κ. Α. Χρονοπούλου τὴ διάβασε κι' ἄλλο παλιὸ Διαπλασόπουλο, ποὺ παρακολουθεῖ ἀκόμα τὴ Διάπλασι γιατὶ τώρα ἔχει συνδρομήτρια τὴν κόρη του: ὁ ὑπουργὸς-διοικητὴς πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιᾶς. Θυμήθηκε τὰ παλιά του, συγκινήθηκε, ἐνθουσιάσθηκε. Καὶ τὴν ἴδια ὥρα, ἐκάθησε κι' ἔγραψε στὸν κ. Παπαδόπουλο αὐτὸ τὸ αὐθέρμητο ὡραιότατο καὶ τιμητικώτατο γράμμα:

ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἀθῆναι, 22 Ἀπριλίου 1939

Σεβαστέ μου φίλε
κ. Παπαδόπουλε,

Σήμερα ἀνέγνωσα εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» ὅτι ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἔχει τὴν 60ετηρίδα της.

Ἡ εἰδησις αὐτὴ μοῦ ἔφερε ὁλοζώντανη στὴ μνήμη μου τὴν παιδικήν μου ζωήν, καὶ μοῦ ἐπανέφερε τὸν δεσμὸν μὲ τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» ὡς νὰ μὴν εἶχε ποτὲ διακοπεῖ.

Ἐστὲ βέβαιος ὅτι ἡ ἡλικία μου δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐπαναστροφὴν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν: Εἶναι τόση ὅση δύναται ἀκόμη νὰ κρατήσῃ ζωντανὲς τὰς ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς.

Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τότε, θὰ ἤμην εὐτυχής, νὰ γίνω καὶ σήμερον κατὰ τὴν 60ετηρίδα της συνδρομητής, καὶ θέτω ἐμαυτὸν εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ νὰ ἑορτάσωμεν ὅπως ἁρμόζει ς' ἕνα περιοδικὸν ποὺ ἐσεβάσθη ἑαυτό, ποὺ ἐγαλούχησε τόσες γενεὲς καὶ ποὺ εἰργάσθη ἀθόρυβα ἀλλὰ θετικά, προσφέροντας ὅ,τι ἦτο δυνατόν, ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἰς ὕλην,

Κατὰ συνέπειαν, κ. Παπαδόπουλε, περιμένω ἀπὸ σᾶς τὴν γνώμην σας, τὸ πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἑορτασθῇ ἡ 60ετηρὶς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Μὲ βαθύτατον σεβασμὸν
Φίλος σας
Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ

Ο κ. Κ. Γ. ΚΟΤΖΙΑΣ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ-ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Βαθύτατα συγκινημένος, ἀλλὰ καὶ γεμᾶτος χαρὰ ποὺ ἕνα παλιὸ Διαπλασόπουλο, ἀπὸ τὰ κατέχοντα σήμερα τόσο μεγάλη θέση, προσφερόταν νὰ κάμῃ κᾶτι καλὸ γιὰ τὴ «Διάπλασι» — ποὺ ἄλλα δὲν τὸ σκέφθηκαν ὡς τώρα — ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔσπευσε νὰπαντήσῃ ἐκτενῶς στὸν κ. Κοτζιᾶ. Στὸ γράμμα του μαζὶ μὲ τὶς θερμό-

τατες εὐχαριστίες του, τοῦ ἔλεγε καὶ τὴ γνώμη του γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν διαπλασιακῶν Ἑξηντάχρονων. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ κ. Ὑπουργὸς τοῦ ἀντιπάντησε. Ἡ ἀλληλογραφία ἐξακολούθησε μεταξὺ τοῦ κ. Κοτζιᾶ καὶ τοῦ ἐξιευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως». Κι' ἔτσι ἀποφασίσθηκε ἐκ συμφώνου ὁριστικά :

Α'.—Νὰ ἑορταισθοῦν τὰ Ἑξηντάχρονά μου, ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ κ. Ὑπουργοῦ-Διοικητοῦ, «ὅπως ἁρμόζει σὲ περιοδικὸ ποὺ ἐγαλούχησε γενεὲς» κατὰ τὴ φράση τοῦ ἰδίου.

Β':—Ἐπειδὴ ἡ ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι ἀκατάλληλη — ἐξετάσεις, διακοπές, θερινὰ ταξίδια - ὁ ἑορτασμὸς νὰ γίνῃ τὸν Ὀκτώβριο, μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν παιδιῶν στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων.

Γ'.—Νὰ σχηματισθῇ μιὰ μεγάλη Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ παλιὰ Διαπλασόπουλα καὶ παλιὲς Διαπλασοποῦλες—κυρίους καὶ κυρίες σήμερα ἐπιφανεῖς στὴν πολιτεία καὶ στὴν κοινωνία — γιὰ νὰ καταρτίσῃ τὸ πρόγραμμα μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Δ'.—Στὸν ἑορτασμὸ νὰ λάβουν ἐνεργὸ μέρος καὶ τὰ σημερινὰ Διαπλασόπουλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅσα ἔχουν ἱκανότητα ἀπαγγελίας καὶ ἠθοποιΐας, καὶ νὰ παρασταθοῦν ἢ νὰ παγγελθοῦν ἀπ' αὐτὰ μικρὰ θεατρικὰ κομμάτια καὶ ποιήματα κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως».

Ε'.—Νὰ γίνῃ ἡ κατάλληλη ἐνέργεια ὥστε τὰ Ἑξηντάχρονα νὰ ἑορταισθοῦν καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μὲ συμμετοχὴ ἀπὸ τὰ ἐκεῖ Διαπλασόπουλα.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς ἀναγγείλω σήμερα. Ἐννοεῖται πὼς θὰ σᾶς κρατῶ ἐνήμερους τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας ποὺ θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τώρα. Καὶ φαντάζομαι πὼς ἡ μεγάλη εἴδηση θὰ σᾶς χαροποιήσῃ, γιατὶ ἡ εὐγενικὴ πρωτοβουλία τοῦ κ. Κοτζιᾶ πραγματοποιεῖ ἕναν παλιό σας πόθο. Πραγματικῶς, ἀπὸ τότε ποὺ συμπλήρωσα τὴν Πεντηκονταετία μου, ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα κάνετε ὄνειρα καὶ σχέδια γιὰ ἕναν ἑορτασμὸ σὰν τὸν ἀλησμόνητο ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε τὸ 1909 διὰ τὴν Τριακονταετία μου. Ἔ, τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο θὰ γίνῃ ἀκόμα μεγαλοπρεπέστερος, ἐπισημότερος, ὡραιότερος. . .

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

[Στὸ Ζάππειο ἔγινε τελευταῖα μιὰ Ἔκθεση Ὑγιεινῆς, ποὺ θὰ τὴν εἴδατε βέβαια, γιατὶ τὴν ἐπισκέφθηκαν ὅλα τὰ σχολεῖα. Τὸ Ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς ἐπροκήρυξε κι' ἕνα Διαγωνισμὸ μὲ θέμα αὐτὴ τὴν Ἔκθεση. Πολλὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια ἔλαβαν μέρος, κι' ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐβράβευσε τὴν ἀπάντηση τῆς μαθητρίας *Χάριτος Στρατῆ Μυριβήλη*, κόρης τοῦ περίφημου συγγραφέα. Εἶναι πραγματικῶς πολὺ ὡραία κι' εὐχαρίστως τὴ δημοσιεύω παρακάτω, γιὰ νὰ τὴ διαβάσουν καὶ τὰ Διαπλασόπουλα.—*Σ. τ. Δ.*]

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ὅλη ἡ νειότη παρήλασε μέσα ἀπ' τὸ ναὸ τῆς Ὑγείας.

Κι' ἔπρεπε, ἔπρεπε νὰ νοιώσῃ βαθειὰ τὴ σημασία της. Πῆγε καὶ τὸ σχολειό μου. Σὰν μπήκαμε στὸ Ζάππειο εἴμασταν ξένοιαστες καὶ χωρὶς μεγάλη συναίσθηση πὼς αὐτὸ ποὺ πηγαίναμε νὰ δοῦμε μὲ τὰ καθαρὰ νεανικά μας μάτια ἦταν ἕνα προσκύνημα ἀληθινὸ στὴν πιὸ ὡραία καὶ πολιτισμένη ἰδέα ἑνὸς Ἔθνους.

Ἀθελά μας ὅταν μπήκαμε στὴν πρώτη αἴθουσα κρατήσαμε τὴν ἀναπνοὴ καὶ πατήσαμε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Σὰν σ' ἐκκλησία. Στὴν ἐκκλησία τῆς θεᾶς Ὑγείας. Πολλὰ χρόνια πρὶν στὸ φωτολουσμένο ἄστυ μας λατρευόταν αὐτὴ ἡ Θεά. Καὶ τότες ἔβλεπες γεροδεμένα κορμιά, γελαστὰ ροδομάγουλα πρόσωπα, ἀστραφτερὰ μάτια, χάρη καὶ λεβεντιὰ στὴν περπατησιὰ καὶ στὴ στάση. Τότε οἱ ἄνθρωποι πήγαιναν ταχτικὰ στὸν ὄμορφο ναὸ τῆς χαρούμενης Θεᾶς, κι' ἔριχναν τὰ λουλούδια τῆς ψυχῆς τους στὰ πόδια της.

Τότε ἦσαν ὅλοι καλοί, γεροί, ξύπνοι καὶ ὡραῖοι. Ὕστερα ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο ξεχνοῦσαν νὰ μαζέψουν λουλούδια γιὰ τὴν ἀγαπημένη Θεά. . . Μάταια τοὺς καλοῦσε ἐκεῖ. . .

Τὴν ξεχνοῦσαν ὅλο καὶ περισσότερο καὶ σὲ λίγο δὲν τὴν γνώριζαν πιά. Φύτρωσε χορτάρι ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ναοῦ, μαράθηκαν τὰ λουλούδια στὸ βωμό της. . . καὶ κείνη ἀπελπισμένη σήκωσε ἀνάλαφρα τὰ χέρια κι' ἔφυγε. . . Οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὴ χαρά μαζὶ μὲ τὴν ὑγεία.

Ἦρθε Κακία καὶ ἅπλωσε χαιρέκακα τὰ δίχτυα της στὶς καρδιές. Κατέβηκε κι' ἡ Ἀρρώστεια ἀπ' τὴ ζωφερὴ κατοικία της.

Κλειστὰ χείλη, θολὰ μάτια, κακομοιριασμένα κορμιά. Γέμισε πληγὲς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ τὸ ἔνιωσε ἀκόμα πιὸ βαθειὰ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα. Ἔγινε μικρό, κουτοπόνηρο, κακό. . . δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ αἰσθανθῇ τὶς μεγάλες ἰδέες οὔτε νὰ ἐπιθυμήσῃ ἕνα κλωνὶ ἀπὸ δάφνη ἢ ἐλιά.

Ἕνας ἕνας κι' ὅλοι μαζὶ καὶ τὸ Ἔθνος ὁλόκληρο ἔχανε τὴν ὑγεία καὶ στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα. Τὰ φλάμπουρα κατέβαιναν, κατέβαιναν κι' ἀκούμπησαν ταπεινὰ στὸ χῶμα.

. . . . . .

Καὶ νὰ ξαφνικά, σηκώθηκε πάλι μεγάλος κι' ἐπιβλητικὸς ὁ ναός της. Ξαναγύρισε πάλι ἡ ἀγαπημένη Θεὰ καὶ σκάρπισε τὰ χαμόγελά της.

Στολίστηκε τὸ μεγάλο της ἅγιο σπίτι μὲ τὰ λουλούδια ξανά. . .

Καὶ στάθηκε μπρός της ταπεινὸς προσκυνητὴς ἡ νειότη μιᾶς ἔνδοξης χώρας, τὸ μπουμπούκι ἑνὸς φωτεινοῦ Ἔθνους.

Μπῆκε εὐλαβικὰ στὸ ναό της κι' ἀπόθεσε πάλι στὰ πόδια της λουλούδια. Μεγάλη ἰδέα ! Ἴσως κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ πολιτισμός.

Ἡ Ἑλλάδα μας σήμερα τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν πρόσφερε ὅλο ἀγάπη στὰ παιδιά της.

Ἦταν καιρὸς πιά !

Σὲ λίγο θὰ ξανανθίσῃ πάλι στὴ χώρα μας ἡ παλιὰ δόξα ! Σιγὰ-σιγὰ ἔρχονται καὶ μᾶς ξαναβρίσκουν ὅλες οἱ χάρες τῆς ὡραίας ζωῆς.

Ἐκνὰ θὰ γεμίσῃ τὸ φωτολουσμένο ἄστυ μας γεροδεμένα κορμιὰ καὶ χαμογελαστὰ πρόσωπα ! . .

ΧΑΡΙΣ ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ
Μαθήτρια τῆς Ἕκτης
στὸ Ε' Γυμνάσιο Ἀθηνῶν

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Η ΑΛΚΥΩΝ

Ἡ ἀλκυών, τὸ σπαθωτὸ
Καὶ γρήγορο πουλί,
Πετᾷ κοντὰ στὴ θάλασσα
Καὶ μόλις τὴν ἀγγίζει
Πάλι σηκόνεται ψηλὰ
Καὶ πάλι φτερουγίζει—
Ἡ ἀλκυών, τὸ σπαθωτὸ
Καὶ γρήγορο πουλί,
Ὅπου πετᾷ στὴ θάλασσα
Καὶ μόλις τὴν ἀγγίζει. . .

Ἡ εὐτυχία, σπαθωτὸ
Καὶ γρήγορο πουλί,
Ὡς τὴν καρδιά μου ἔρχεται
Καὶ μόλις τὴν ἀγγίζει,
Πάλι σηκώνεται ψηλὰ
Καὶ πάλι φτερουγίζει—
Ἡ εὐτυχία, σπαθωτὸ
Καὶ γρήγορο πουλί,
Ποὺ στὴν καρδιά μου ἔρχεται
Καὶ μόλις τὴν ἀγγίζει. . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΘΡΟΣ

Παρθενικὸ ξημέρωμα
στοῦ Αἰγαίου τὴ γαλήνη.
Ἡ πλάση, σὰ νιογέννητη,
πλέει σὲ θεῖον αἰθέρα·
Ἀπ' τὴν πορεία τῆς νυκτὸς
λιπόθυμη ἡ Σελήνη.
Χαρὰ Θεοῦ ἡ Ἑλληνική
ἀνέτειλεν ἡμέρα !

(«Παγὰ Δαλέουσα») ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΑΚΟΥΣΑΤΕ βέβαια πὼς οἱ τελευταῖες ἀνασκαφὲς στοὺς Δελφοὺς κάτω ἀπὸ τὴν ἐκεῖ «Ἱερὰ Ὁδό», ποὺ τὶς κάνει ἡ Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή, ἔφεραν στὸ φῶς πολλὲς καὶ σπουδαῖες ἀρχαιότητες. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα διαδόθηκε καὶ πιστεύθηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς θησαυρὸς ἀμύθητος. «Ὁ χρυσὸς τῶν Δελφῶν» ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες, κι' οἱ ἄνθρωποι φαντάζονταν ἀγάλματα κι' ἄλλα ἀντικείμενα, ποὺ καὶ σὰ μέταλλο μόνο —ἀγνὸ χρυσάφι—ἀντιπροσώπευαν ἀξία πολλῶν ἑκατομμυρίων. . . λιρῶν. Μὰ καὶ βέβαια, ἀφοῦ ἔλεγαν πώς, ἐκτὸς ἀπὸ τάλλα, βρέθηκαν καὶ δυὸ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα, φυσικοῦ μεγέθους, σὰν τὴν Ἀθηνᾶ ἀπάνω κάτω τοῦ Παρθενῶνα ! Ἀργότερα μαθεύθηκε ἡ ἀλήθεια. Ὅλα ἐκεῖνα ἦταν ὑπερβολές. Βρέθηκαν βέβαια καὶ δυὸ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα, ἀλλὰ μικρά, κατεστραμμένα, λείψανα. Τὸ ἐλεφαντόδοντο εἶχε φαγωθεῖ, εἶχε γίνει σκόνη, κι' ἀπὸ τὴ χρυσὴ ἐπένδυση σώζονταν μόνο κομματάκια. Κι' οἱ χρυσὲς ἐνεπίγραφες πλάκες κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ πελώριες, καὶ τάλλα ἀντικείμενα, χρυσὰ ἢ χάλκινα, μικρά. . . Καὶ τότε, ἀπογοητευμένοι, πολλοὶ εἶπαν : «Ἄνθρακες λοιπὸν ὁ θησαυρός ;».

Ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ «ἄνθρακες» εἶναι ὁ «θησαυρὸς» ποὺ βρέθηκε στοὺς Δελφούς. Καὶ χωρὶς τὸ πολὺ χρυσάφι ποὺ διατυμπανίσθηκε στὴν ἀρχή, μένει θησαυρὸς ἀμύθητος. Γιατὶ ἔχει μεγάλη, ἀνυπολόγιστη ἀρχαιολογικὴ ἀξία καὶ διαφωτίζει πολλὰ σκοτεινὰ ὡς τώρα προβλήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἄξαφνα, τὰ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα, καὶ μικρά, καὶ κατεστραμμένα, μᾶς μαθαίνουν πῶς ἦταν αὐτά, πῶς γίνουνταν ἀπὸ τὸ Φειδία καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχαίους ἀγαλματοποιούς, γιατ' εἶναι τὰ πρῶτα ποὺ ξεθάβουνται. Τὴν ἴδια σπουδαιότατα ἔχουν καὶ πολλὰ ἀπὸ τάλλα εὑρήματα, κι' ἂς μὴν εἶναι χρυσά, μερικὰ μάλιστα ἀποτελοῦν δείγματα μεγάλης τέχνης, ἀρχαϊκῆς ἢ νεώτερης, καὶ θὰ τὰ χαίρουνται οἱ ἄνθρωποι ὅταν σὲ λίγο θὰ τὰ βλέπουν, καθαρισμένα καὶ συμπληρωμένα, στὸ Μουσεῖο. Κι' ἕνα μόνο κεφαλάκι ἀπὸ ἄγαλμα, ἢ ἕνα τόσο-δὰ ἀγαλματάκι, ἀπὸ μάρμαρο, πέτρα ἢ κοινὸ μέταλλο, ὅταν εἶναι ἔργα μεγάλης τέχνης, ἀξίζουν περισσότερο παρ' ἂν ἦταν ἀπὸ «ἄπεφθο» χρυσό. Στὸ Μουσεῖο μας, τάγγεῖα τοῦ Βαφιοῦ εἶναι ὁλόχρυσα. Ὑπάρχουν ὅμως πήλινα ποὺ ἀξίζουν περισσότερο.

Καὶ σημειῶστε πὼς στοὺς δυὸ λάκκους ποὺ ἄνοιξαν οἱ Γάλλοι ἀρχαιολόγοι, βρέθηκαν συσσωρευμένα ἔργα τέχνης διαφόρων ἐποχῶν, ἀπὸ τὴν πιὸ ἀρχαία, ὡς τὰ 450 πρὸ Χριστοῦ. Ἤταν, χωρὶς ἄλλο, δῶρα κι' ἀναθήματα στὸ Μαντεῖο, ποὺ προσφέρθηκαν σὲ διάστημα αἰώνων. Γιατὶ καθένας ποὺ πήγαινε νὰ πάρῃ χρησμό, ἐχάριζε κάτι, μικρὸ ἢ μεγάλο, φτωχὸ ἢ πλούσιο — κατὰ τὴν ὕλη καὶ τὴν τέχνη—ἀνάλογα μὲ τὴ θέση του καὶ τὴν περιουσία του. Ποιὸς ξέρει τώρα ὑπὸ ποῖες τραγικὲς συνθῆκες τἀναθήματα αὐτὰ σωρεύθηκαν ἀνάκατα σ' ἐκείνους τοὺς λάκκους, ὅπου ἔμειναν καταχωσμένα τόσους αἰῶνες. Ἐκεῖμέσα, ὄχι μόνο τὸ ἐλεφαντόδοντο ἔγινε σκόνη, ἀλλὰ φαγώθηκε ἀκόμα κι' ὁ χαλκός. Ἔτσι καὶ χάλκινα ἀγαλματάκια ἀποσυντέθηκαν καὶ σκορπίσθηκαν μόλις ἔκαμαν νὰ τὰ μετακινήσουν. Αὐτὰ τὰ λείψανα προσπαθοῦν τώρα νὰ καθαρίσουν καὶ νὰ συναρμολογήσουν. Κι' οἱ ἀρχαιολόγοι τὰ μελετοῦν, γιὰ νὰ προσδιορίσουν τὴν ἐποχὴ τοῦ καθενὸς καὶ νὰ γνωρίσουν τὸ νέο, τὸ ἄγνωστο ποὺ παρουσιάζει.

Οἱ λάκκοι κάτω ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ὁδὸ» σκεπάσθηκαν. Ἀργότερα ὅμως θάνοιχθοῦν ἄλλοι ἄλλοῦ. Γιατὶ οἱ ἀρχαιολόγοι πιστεύουν πὼς πολλοὺς ἀκόμα θησαυροὺς κρύβει στὰ σπλάχνα της ἡ γῆ τῶν Δελφῶν, ὅπως δὰ κάθε ἑλληνική γῆ. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

25

«Τὸ κρομμύδι σ' ἐνέργεια !» συλλογίσθηκε ὁ Γιαννάκης.

Καὶ μυρίζοντας πάλι τὸ θαυματουργὸ δῶρο τοῦ Γίγαντα, εἶπε :

«Νὰ γεμίσουν ὁ ἰμπουφὲς καὶ τὰ ράφια τῆς κουζίνας μὲ ὅ,τι χρειαζόμαστε γιὰ νὰ τρῶμε σὰν ἄνθρωποι !»

Ἀμέσως ἀκούσθηκαν τριξίματα καὶ κρότοι ἀπὸ γυαλικά, πιατικὰ καὶ

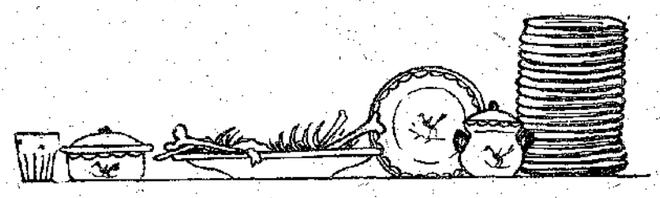

μετάλλινα πράγματα. Καὶ τὰ ντουλάπια, τὰ συρτάρια τοῦ μπουφὲ, καθὼς καὶ τὰ ράφια τῆς κουζίνας, βρέθηκαν γεμᾶτα ἀπὸ πιάτα, πιατέλες, ποτήρια, φλιτζάνια, μπουκάλες, μπρίκια, βάζα, τηγάνια, σχάρες, κατσαρόλες, ὅλα κατακαίνουργα, καθὼς καὶ ἀπὸ τραπεζομάντηλα πετσέτες καὶ πετσετάκια. Ὅ,τι χρειάζονταν τελοσπάντων γιὰ νὰ τρῶνε «σὰν ἄνθρωποι», ὁ Γιαννάκης κι' ἡ μητέρα του τὸ εἶχαν. Δὲν ἦταν βέβαια πλούσια, βασιλικά—κρυστάλλινα, χρυσά, οὔτε κἂν ἀσημένια—ἦταν ὅμως γερὰ καὶ

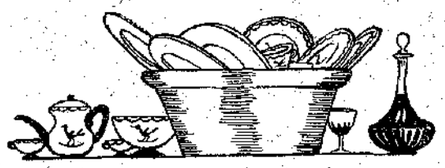

κομψά. Κι' ἔφταναν ὄχι μόνο γιὰ νὰ τρῶνε οἱ δυό τους, ἀλλὰ γιὰ νἄχουν καὶ μερικοὺς καλεσμένους στὸ τραπέζι.

Μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ συγκίνηση, ἡ μητέρα ἄρχισε νὰ τὰ πλένῃ, νὰ τὰ καθαρίζῃ, νὰ τἀραδιάζῃ. Κι' ἔλεγε τοῦ Γιαννάκη :

— Τί ὡραῖα ! Μεθαύριο ποὺ ἔχεις τὴ γιορτή σου θὰ στρώσουμε μ' αὐτὰ ἕνα λαμπρὸ τραπέζι. Θὰ μυρίσῃς πάλι τὸ κρομμύδι σου γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ μερικὰ καλὰ φαγιά. Ἂς μὴν εἶναι καὶ μαγειρεμμένα. Τώρα δυνάμωσα καὶ θὰ μαγειρεύω ἐγώ.

— Μὰ κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Γιαννάκης. Τώρα ξέρω καλά. Μὴν ξεχνᾷς πὼς μαγείρεψα ὅλα τὰ ψάρια τοῦ Γάτου κι' ὅλο τὸ κυνήγι τοῦ Λύκου ;

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Ἄς εἶναι τὸ παίρνω. Κι' ἄν *δὲν κάνει τίποτε, τουλάχιστον θὰ* βοηθῆ τὴν Χοντροκατερίνα μας καὶ θὰ τῆς θυμίζῃ τί δουλειὰ θὰ κάνῃ. Δὲν ξέρετε, κυρία μου, αὐτὴ ἡ μεγάλη μας ὑπηρέτρια ἡ Χοντροκατερίνα τί τεμπέλα καὶ τί ξεχασιέρα ποὺ εἶναι. Δὲν ἔχει τὸ ταίρι της.

Ὕστερα, γυρίζοντας κατὰ τὴ Μαριά, εἶπε :

—Ἔλα, κοριτσάκι μου, φίλησε τὸ χέρι τῆς κυρίας καὶ πᾶμε.

Ἡ Μαριὰ ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς κυρίας Ἄννας, ποὺ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ βρῆκε τρόπο νὰ τῆς ψιθυρίσῃ :

— *Μὴν πῆς, Μαριά μου*, πῶς εἶσαι γυφτοπούλα.

Αὐτὸ ἡ κυρία Ἄννα τὸ εἶπε γιατὶ γνώριζε τὶς προλήψεις ποὺ ἔχουν οἱ χωριάτες. Μὰ ἡ Μαριὰ ἀπὸ μέσα της ἀγανάκτησε καὶ σκέφθηκε : «Τί τάχα ; εἶναι ντροπὴ ποὺ εἶμαι γυφτοπούλα ; Ἴσαΐσα ἐγὼ τὸ ἔχω κρυφὸ καμάρι». Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε στὴν κυρία Ἄννα καὶ ἀκολούθησε ἀμίλητη τὸν κὺρ-Σπύρο, ποὺ βιαζόταν νὰ φύγῃ πρὶν τὸν προλάβῃ ἡ νύχτα.

Μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Ὀρφανοτροφείου στεκόταν μιὰ σούστα χωριάτικη καὶ τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου τὰ κρατοῦσε ὁ ὑπηρέτης ὁ Μῆτσος, ἕνα γερὸ καὶ χοντρὸ παιδί, ποὺ μόλις εἶδε τὴ γυφτοπούλα εἶπε :

—Καλὲ ἀφεντικό, ποὺ τὴν πέτυχες αὐτὴ τὴν ἀραπίτσα ; Αὐτὴ εἶναι ἡ καινούργια δούλα ; Πόσα δράμια θὰ μπορῇ νὰ σηκώνῃ στὸν ὦμο της ;

— Σούτ ! εἶπε ὁ κὺρ-Σπύρος. Ὥστε δὲν τὴν πιάνει τὸ μάτι σου, ἔ ; Δὲν εἶναι οὔτε μεγάλη οὔτε παχειὰ σὰν τὴ Χοντροκατερίνα. Μὰ ὁ νοῦς της ἀξίζει ὅσο χρυσάφι ζυγίζει τὸ κορμί της.

— Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ ; ἔκανε ὁ Μῆτσος σηκώνοντας τοὺς ὤμους του καὶ καΐταξε μὲ δυσπιστία τὴ γυφτοπούλα.

Ἡ γυφτοπούλα καθόλου δὲν ταράχτηκε ἀπὸ τὴ ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε *ὁ ὑπηρέτης γιατὶ εὔκολα δὲν* δείλιαζε. Τῆς φάνηκε ὅμως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀντιπαθητικὸ παιδὶ καὶ εἶπε μέσα της : «Ἂν μοιάζουν κι' οἱ ἄλλοι στὸ σπίτι μ' αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, δὲν θὰ τὰ πᾶμε καλά».

Ὁ κὺρ-Σπύρος καὶ ἡ Μαριὰ ἀνέβηκαν στὸ ἁμάξι, ὁ Μῆτσος χτύπησε τ' ἄλογο καὶ ξεκίνησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ὅπως εἶχε φοβηθῆ ὁ κὺρ-Σπύρος, ἡ νύχτα τοὺς ἐπρόλαβε πρὶν νὰ φτάσουν στὸ χωριό. Δὲν ἦταν ὅμως πολὺ σκοτάδι γιατὶ εἶχε βγεῖ τὸ φεγγάρι καὶ φώτιζε τοὺς δρόμους. Ὁ κτηματίας ἦταν ἄφοβος ἄνθρωπος καὶ ἤθελε ὅλοι γύρω του νὰ εἶναι σὰν κι' αὐτόν. Ὅποτε λοιπὸν τὸ ἁμαξάκι περνοῦσε ἀπὸ κανένα σκοτεινὸ μέρος κοντὰ στὸ δάσος, ὁ κὺρ Σπύρος γύριζε τὸ κεφάλι του καὶ κοίταζε τὴ Μαριὰ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν φοβᾶται, τὸ σκοτάδι. Πρόσεξε ὅμως πὼς ἡ μικρὴ ἦταν ἀτάραχη ὅπως κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ κοίταζε τὶς μαῦρες κορυφὲς ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ἀπ' τοὺς βράχους χωρὶς νὰ δείχνῃ τὸν παραμικρὸ φόβο. Ἀπεναντίας ὁ Μῆτσος φαινόταν τρομοκρατημένος καὶ χτυποῦσε ἀλύπητα τὸ ἄλογο γιὰ νὰ φτάσουν στὸ χωριὸ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Ὁ κὺρ Σπύρος γελοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του γιὰ τοὺς ἀνόητους φόβους τοῦ ὑπηρέτη του.

—Ἔ, φώναξε στὸ τέλος, λυπήσου τον λιγάκι τὸν κακόμοιρο τὸν Ψαρῆ. Τάχα κι' αὐτὸς δὲν θέλει νὰ βρεθῆ στὸ ἀχούρι του μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ; Μὰ εἶναι γέρος ὁ καϋμένος καὶ δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν βιάζουν νὰ τρέχῃ. Καλὲ τί μοῦτρα εἶναι αὐτά ; Ἐσὺ τρέμεις ἀπ' τὸ φόβο σου ; Στάσου νὰ καθήσω ἐγὼ γιατὶ ἐσὺ θὰ μᾶς ἀναποδογυρίσῃς. Δός μου ἐδῶ.

Ὁ Μῆτσος ποὺ πρῶτα διασκέδαζε κάπως τὸ φόβο του γιατὶ εἶχε τὸ νοῦ του στ' ἁμάξι, τώρα ποὺ ἔδωσε τὴ θέση του στὸν ἀφεντικό του, καὶ καθόταν δίχως νὰ κάνῃ τίποτε, φοβόταν ἀκόμη περισσότερο βλέποντας τὶς σκιὲς ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ μαῦρα σύννεφα ποὺ σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ καὶ σταυροκοπιόταν ὁ δόλιος καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ διώξῃ τὰ στοιχειά. Καὶ καθὼς ἔτρεμε κοίταζε τὴ Μαριὰ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν φοβᾶται κι' αὐτή. Μὰ ἡ γυφτοπούλα καθόταν ἀτάραχη στὴ θέση της καὶ ὁ Μῆτσος ἄρχισε νὰ φοβᾶται κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν ἴδια καὶ ψιθύριζε : «Τί διάβολο, κορίτσι πρᾶμα νὰ μὴ φοβᾶται καὶ νὰ μὴν τὸ μέλλει ποὺ βλέπει τόσο φοβερὰ φαντάσματα ;»

—Νὰ καὶ φτάσαμε, εἶπε ἐπιτέλους ὁ κὺρ Σπύρος κι' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο.

Ἡ Μαριὰ ξεχώρισε ἀνάμεσα στὰ δέντρα ἕνα κτίριο φωτισμένο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Σὲ λίγο φάνηκε μιὰ εὐρύχωρη αὐλή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἔ, πλησιάζει πιὰ τὸ καλοκαίρι. . .

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴ Γωργὴ Ψαροπούλα

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἀκούστηκε ἕνας κρότος ὑπόκωφος καὶ ὁ Χάρβεϋ εἶδε τὸν ἄσπρο ὄγκο νὰ κάνῃ μακροβούτι καὶ τὰ νερὰ νὰ πετάγονται ψηλά. Αὐτὴ ἦταν ἡ γνωριμία του μὲ τὸ ἐπικίνδυνο καλοκαιρινὸ παγόβουνο, ποὺ κατεβαίνει στὸν Μπάγκο, παρασυρμένο ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ ὁ Χάρβεϋ ζάρωσε στὸ βάθος τῆς βάρκας ἐνῷ ὁ Μανουὲλ γελοῦσε μὲ τὴν τρομάρα του.

Ἦταν ὅμως κι' ἄλλες ἡμέρες ξάστερες, γλυκειὲς καὶ γαλήνιες ὅπου ἐμοιαζε πὼς θὰ ἦταν ἁμαρτία νὰ κάνῃ κανεὶς τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τεμπελιάζῃ μὲ τὶς ὁρμιὲς στὰ χέρια καὶ νὰ χτυπάῃ μακρυὰ μὲ τὸ πλατὺ μέρος τῶν κουπιῶν τὶς μέδουσες ποὺ κολυμποῦσαν στὸν ἀφρό κι' ἦταν πάλι ἄλλες μέρες ποὺ φυσοῦσε μιὰ ἀπαλὴ αὔρα καὶ τότε ὁ Χάρβεϋ ἔμαθε νὰ κυβερνᾶ τὴ γολέττα ἀπὸ τὸ ἕνα ἀραξοβόλι στ' ἄλλο.

Πέρασε σ' ὅλο τὸ κορμί του μιὰ τρεμούλα τὴν πρώτη φορὰ ποὺ βάζοντας τὸ χέρι του στὴν ρόδα τοῦ τιμονιοῦ ἔνοιωσε τὸ καράβι νὰ τὸν ὑπακούῃ καὶ νὰ γλυστράῃ ἀνάμεσα στὰ κύματα, ἐνῷ τὸ πανὶ τῆς μετζάνας ἔκοβε ξαφνικὰ τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ, στρίβοντας ἀπὸ πίσω του ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο. Γιὰ τὸν Χάρβεϋ ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχο, μόλο ποὺ ὁ Ντίσκο τοῦ ἔλεγε ὅτι κι' ἕνα φίδι ἀκόμη θὰ τσάκιζε τὴ ραχοκοκκαλιά του ἂν δοκίμαζε ν' ἀκολουθήσῃ τὴ γραμμὴ ποὺ ἔδινε στὸ καράβι ὁ πρωτόπειρος τιμονιάρης. Ὅπως πάντα, ὡστόσο, ἡ Ταρπηΐα πέτρα βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸ Καπιτώλιον. Ταξιδευαν σταθέντο μὲ ἀνοιγμένο τὸ φλόκο—γιὰ καλὴ τύχη τοῦ Χάρβεϋ ὁ φλόκος ἦταν παλιός—καὶ ὁ Χάρβεϋ θέλησε νὰ γυρίσῃ τὸ καράβι σοφράνο γιὰ νὰ δείξῃ στὸν Ντὰν πὼς εἶχε γίνει ἀληθινὸ ξεφτέρι στὸ τιμόνι. Πάν ! ἡ μετζάνα μπατάρησε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἡ ἀντένα ἔσκισε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ φλόκο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ στρίψῃ καὶ αὐτός. Τὸ κουρελιασμένο πανὶ κατεβάστηκε μέσα σὲ παγερὴ σιωπὴ καὶ ὁ Χάρβεϋ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες, τὴν ὥρα ποὺ δὲν εἶχε δουλειά, κάθησε νὰ μάθῃ, ἔχοντας τὸν Τὸμ Πλάττ γιὰ δάσκαλό του, πῶς νὰ μεταχειρίζεται τὴ βελόνα. Ὁ Ντὰν γαυριοῦσε, γιατί, καθὼς ἔλεγε, κι' αὐτὸς τὴν εἶχε πάθει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀκριβῶς τὸν καιρὸ ποὺ πρωτομάθαινε.

Ὅπως ὅλα τ' ἀγόρια, ἔτσι κι' ὁ Ντάν, μιμήθηκε μὲ τὴ σειρὰ ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ καραβιοῦ, ὥσπου κατάφερε νὰ συνδυάσῃ τὸ σκύψιμο τοῦ Ντίσκο ὅταν κρατοῦσε τὸ τιμόνι, τὸν τρόπο ποὺ σήκωνε ὁ Μεγάλος Τζὰκ τὴν ὁρμιά, τὴν κουπιὰ τοῦ Μανουὲλ ὅταν ἔλαμνε τὴ βάρκα του καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ περπάτημα τοῦ Τὸμ Πλάττ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα

— Γιὰ ἴδες ποὺ ἔχει βαλθεῖ μὲ τὰ σωστά του νὰ κάνῃ τὸν θαλασσόλυκο, εἶπε ὁ Μεγάλος Τζάκ, ἕνα ἀπόγευμα ποὺ ὁ Χάρβεϋ, μὲ τὴν πλάτη του ἀκουμπισμένη στὸ μεγάλο κατάρτι εἶχε τὰ μάτια του προσηλωμένα ἐρευνητικὰ στὸν ὁρίζοντα. Βάζω στοίχημα τὸν μισθό μου καὶ τὸ μερτικό μου πὼς πολεμάει νὰ κοροϊδέψῃ *τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του καὶ φαντάζε*ται πὼς εἶναι ναυτικὸς μὲ τὰ ὅλα του.

—Ὅλοι μας τὰ ἴδια κάναμε στὴν ἀρχή, εἶπε ὁ Τὸμ Πλάττ. Οἱ μοῦτσοι πάντα θέλουν νὰ κάνουν τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς λογαριάζουν γι' ἄντρες σωστούς, ὥσπου στὸ τέλος τὸ πιστεύουν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ μένουν μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα ὥσπου νὰ πεθάνουν. Τὰ πέρασα κι' ἐγὼ αὐτὰ ὅταν ἤμουν στὸ *Ὀχάϊο* Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκανα τὴν πρώτη μου βάρδια νόμιζα πὼς ἤμουν πιὸ σπουδαῖος κι' ἀπ' τὸν Φάρραγκουτ [1]) τὸν ἴδιο. Κι' ὁ Ντὰν τὶς ἴδιες ἰδέες ἔχει στὸ μυαλό του Ἀλήθεια, Ντίσκο πῶς σοῦ ἦρθε νὰ πῆς πὼς ὁ Χάρβεϋ δὲν ἦταν καλὰ στὰ μυαλά του ;

— Δὲν ἦταν, εἶπε ὁ Ντίσκο. Τὸ μυαλό του ἦταν σαλεμμένο. Ὅταν ἦρθε εἶχε πάρει τὴ βουτιὰ καὶ ἦταν ζαλισμένος. Γιὰ νὰ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τότε ἔφταιξε πολύ. Ἐγὼ τὸν ἔκανα καλά.

— Αὐτὰ ποὺ μᾶς λέει δὲν εἶναι κουβέντες μουρλοῦ, εἶπε ὁ Τὸμ Πλάττ. Τὶς προάλλες δὲν μᾶς ἔκανε λόγο γιὰ κάποιο ἀγόρι στὴν ἡλικία του ποὺ κουμαντάριζε μονάχο του ἕνα ἁμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα ; Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν. Ναί, ναί, ἔτσι λέω γώ. Καὶ αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τραπέζια μὲ χρυσᾶ σερβίτσια στ' ἄλλα πλουσιόπαιδα σὰν καὶ δαῦτον. Καὶ ἀπὸ τέτοια ξέρει νὰ μᾶς πῇ χιλιάδες.

—Ἐγὼ λέω πὼς τὰ βγάζει ὅλα ἀπ' τὸ μυαλό του, εἶπε ὁ Ντίσκο. Ἡ λογικὴ αὐτὸ λέει. Ἀπ' ὅλους μας μόνο τὸν Ντὰν μπορεῖ νὰ κοροϊδέψῃ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος γελάει μὲ τὰ ψέμματα ποὺ μᾶς ξεφουρνίζει. Τὸν ἄκουσα μιὰ μέρα ποὺ δὲν μ' ἔβλεπε.

Τὴν Κυριακὴ δὲν δούλευαν ποτέ. Ξυρίζονταν καὶ συγυρίζονταν καὶ ὁ Πὲν ἔψελνε ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους. *Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς πρότεινε δειλά-δειλὰ* νὰ τοὺς βγάλῃ κήρυγμα, μὰ ὁ Σάλτερς κόντεψε νὰ τὸν πνίξῃ μόνο καὶ μόνο γιατὶ τόλμησε νὰ ξεστομίσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ τοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶναι δὰ κανένας ἱεροκήρυκας καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ βάζῃ τέτοια πράγματα στὸ νοῦ του.

— Κάποια μέρα θὰ τὸν δοῦμε νὰ θυμηθῇ τὸ Τζώνσταουν, ἐξήγησε ὁ Σάλτερς στοὺς ἄλλους, καὶ τότε πιά, ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

1) Ἔνδοξος Ἀμερικανὸς ναύαρχος.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὄχι δὲν μ' ἀρέσει τὸ φαΐ μου !

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΞΥΠΝΗΜΑ

Τρεμόσβυσε στὸν οὐρανὸ
Ἀκόμα ἕν ἄστρο—τὸ στερνό,
Κι' ἀπ' τὸ βουνὸ τ' ἀντικρυνό,
Ὁ Ἥλιος ξεπροβάλλει.
Σιγὰ ξυπνᾶνε τὰ πουλιὰ
Κι' ἀπ' τ' ἀνθισμένα τὰ κλαδιὰ
Ἀρχίζουνε νὰ χαιρετοῦν
Τὴ μέρα ποὖρθε πάλι.

Ξυπνᾶ ἡ φύση σιγανά.
Ροδίζουν ὅλα τὰ βουνά.
Πῶς κοκκινίζει ὁ οὐρανὸς
Καὶ πρασινίζουν κάμποι !
Τὰ λούλουδα, ξυπνοῦν κι' αὐτὰ
Λουσμένα στὴν πρωϊνὴ δροσιὰ
Ποὺ σὰν πετράδι ἀστραφτερό.
Στὰ πεταλά τους λάμπει.

Νὰ κι' ὁ βοσκός, ποὺ μὲ τ'ἀρνιὰ
Σιγὰ ἀνεβαίνει τὴν πλαγιὰ
Μαζὶ μὲ τὴν φλογέρα του,
Ποὺ ἤχους γλυκοὺς σκορπάει,
Ἐνῶ ἡ καμπάνα, ἡ γλυκειὰ
Ἀκούγεται ἀπὸ μακρυὰ
Ποὺ γιὰ τὸν ὄρθρο τοὺς πιστοὺς
Στὴν ἐκκλησιὰ καλάει. .

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [Α]

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΜΟΥ

Σήμερα σηκώθηκα πρωί. Εἶχα βάλει τὸ ξυπνητῆρι στὶς ἕξη. Ντύθηκα καὶ ἄνοιξα τὸ παράθυρο. Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατακάθαρος, γαλάζιος, ἀλλὰ μὲ διάφορες ἀποχρώσεις σὲ κάθε του σημεῖο. Ἀπὸ πάνω μου ἦταν σκοῦρος, κοντὰ στὸ βουνὸ ἀνοικτὸς σὰν ἄσπρος.

Τὸ βουνὸ ἦταν τυλιγμένο σὲ λεπτὸ πέπλο ὁμίχλης, ποὺ τοῦ ἔδινε ἕνα χρῶμα σκοῦρο μολυβί, καὶ δὲν ἄφινε τὶς κορυφογραμμές του νὰ διακρίνουνται καθαρά. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὅλος ὁ οὐρανὸς ἔγινε γαλάζιος, ὁμοιόμορφος καὶ στὶς ἄκρες του μόνον, φαίνονταν σύννεφα γκρίζα, χωρὶς ζωὴ σὰν νεθαμένα.

Τώρα ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ἄρχισαν νὰ ξεπροβάλουν συννεφάκια. Αὐτὰ τὰ συννεφάκια εἶναι οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ἡλίου, κάθε πρωὶ ἔρχονται πρὶν ἀπὸ τὸν ἥλιο γιὰ ν' ἀναγγείλουν ὅτι ἔρχεται ὁ φωτοδότης, κάθε βράδυ ἔρχονται πίσω του γιὰ νὰ στολίσουν μὲ τὰ μαγευτικά τους χρώματα τὴ δύση, γιὰ νὰ πάρῃ θριαμβευτικὰ ὁ βασιλιᾶς τὸν κατήφορο γιὰ τὰ κρυστάλλινα παλάτια του καὶ γιὰ νὰ δώσουν καιρὸ στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὴ νύχτα. Τώρα ἔχουν ἕνα ρόζ χρῶμα καὶ μοιάζουν μὲ ροδοπέταλα χυμένα στὸ δρόμο τοῦ βασιλιᾶ τοῦ φωτός.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλα ρόζ, πολλὰ ἔχουν κι' ἄλλα χρώματα, αὐτὰ μοιάζουν μὲ χνοῦδι ἀπὸ ἐσάρπα. Ἀλλὰ νὰ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ χύνεται τώρα φῶς ζωηρό, ἐκθαμβωτικὸ ποὺ χρωματίζει μωβ τὶς κορυφὲς τοῦ βουνοῦ καὶ μονομιᾶς προβάλλει τὸ ἅρμα τοῦ ξανθοῦ βασιλιᾶ.

Κατέβηκα στὸν κῆπο. Ἐκεῖ ἦσαν μεγάλες φούριες. Γινόταν ἡ στέψις τοῦ ρόδου σὲ βασιλιά ! Ὅλα τὰ λουλούδια, οἱ πεταλοῦδες καὶ τὰ τζιτζίκια τὸ περικύκλωναν. Ὁ κρῖνος μὲ τὸν μενεξὲ κρατοῦσαν μιὰ λουλουδόπλεχτη κορώνα. Ὅλα τὰ λουλούδια εἶχαν δώσει τὰ καλύτερά τους πέταλα, τὰ πέταλα ποὺ διατηροῦσαν ζωηρότερα τὰ χρώματα γιὰ νὰ πλέξῃ ἡ μέλισσα τὸ στέμα, ἡ νεράϊδα Δροσιὰ εἶχε ἀποθέσει ἀπάνω του τὰ καλύτερά της διαμάντια.

Τὸ ἀπόθεσαν στὸ κεφάλι τοῦ ρόδου. Ὅλα τὰ λουλούδια ἔβγαλαν δυνατὲς εὐωδιές, ἡ νεράϊδα Αὔρα ὅπως τὴν εἶχαν παρακαλέσει τὰ ἄνθια, τὶς μάζεψε, τὶς ἔνωσε κι' ἔκανε μιὰ εὐωδιόπλεχτη πορφύρα, καὶ τύλιξε τὸ μίσχο τοῦ ρόδου. Τὰ τζιτζίκια κούρδισαν τὰ βιολάκια τους κι' ἔπαιξαν τὸν ἐθνικὸ ὕμνο τοῦ κήπου καὶ τὸν βασιλικὸ ὕμνο. Τότε προχώρησε ἡ βασίλισσα τῶν πεταλούδων ἡ Πεταλή, πέντωσε τὰ φτερά της μὲ περηφάνεια γιὰ νὰ τὰ ἰδοῦν ὅλοι —πλάσμα κούφιο χωρὶς γνώση—ἐπειδὴ τῆς τὰ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς γεμάτα χνούδια καὶ φανταχτερὰ καλούδια, καὶ προσφώνησε τὸ ρόδο.

Ἔπειτα ὅλες οἱ πεταλοῦδες ἄρχισαν νὰ χορεύουν. Τὸ ρόδο κοιταρωμένο, κοίταξε ψηλὰ καὶ εἶδε τὸν ἥλιο πάνω στὸ χρυσό του ἅρμα μὲ τὰ ἄγρια ἄλογα ποὺ βγάζουν φωτιές, στήλωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι περιμένοντας νὰ στείλῃ ὁ ἥλιος καμμιὰ ἡλιαχτίδα ἀπ' αὐτὲς ποὺ εἶχε φορτωμένο τὸ ἁμάξι του νὰ τὸ χαιρετήσῃ, ἀλλὰ ὁ ἥλιος δὲν τὸ χαιρέτησε.

Ὀνειρεμένη Πατρίδα [Γ]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ
Σκίτσο τοῦ Σίφουνα

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

Καθόμουν καὶ διάβαζα. Ξαφνικὰ ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ μπαλκανόπορτα μπήκανε μέσα χαρούμενες παιδικὲς φωνές. Ἦταν ἀπ' τὸ γειτονικὸ σχολεῖο. Φωνές, γέλια, χαρούμενα τραγούδια, ποὺ διώξανε σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλες τὶς ἔγνοιες. Ὅ,τι πρὶν εἶχα στὸ μυαλό μου ἔφυγε. Μιὰ περίεργη, ἀνεξήγητη χαρά, πλημμύρισε τὴν ψυχή μου. Σηκώθηκα, κι' ἄθελα ἕνας χαρούμενος σκοπὸς ἤρθε στὰ χείλη μου· προχώρησα καὶ βγῆκα στὴ μπαλκονόπορτα. Μιὰ παρέα ἀπὸ κοριτσάκια ἔπαιζε χαρούμενα :

Δὲν περνᾶς κυρὰ Μαρία.
Δὲν περνᾶς, περνῶ.

Μὰ τί συμβαίνει ; σκέφτηκα. Γιατί τόσες φωνές, αὐτὰ τὰ τραγούδια, γιατὶ αὐτὴ ἡ χαρά ; Κι' ἄλλοτε παίζανε, φωνάζανε καὶ τραγουδοῦσανε βέβαια, μὰ δὲν κάναν σὰν καὶ σήμερα. Ἀλλὰ οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἔδινα ποτὲ τόση προσοχή, δὲν ἤμουν τόσο χαρούμενος, δὲ σηκωνόμουν ἀπὸ τὸ διάβασμά μου νὰ τ' ἀκούσω, ποτὲ δὲν ἐνδιαφερόμουν τόσο πολύ. Τί νὰ συμβαίνῃ ; Καὶ καθώς ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἄκουγα τὶς φωνές, τὰ γέλια τὰ τραγούδια :

Νὰ συνάξω δυὸ βιολέττες...

Βιολέττες ; Αὐτὴ ἡ λέξη μ' ἔκανε νὰ καταλάβω. Βιολέττες; Λουλούδια· κοίταξα ἀμέσως τὸν κῆπο. Τί ὡραῖος ποὺ ἦταν ! Καὶ τότε μόνο αἰσθάνθηκα πόσο ἐλαφρὺ καὶ μυρωδάτο ἦταν τ' ἀγεράκι ποὺ μὲ χάϊδευε, πόσο χαρούμενα γλυκοκελαϊδοῦσαν, καὶ μὲ τί εὐχαρίστηση σχίζανε τὸν ἀέρα, μερικὰ πουλάκια στὸ δέντρο κοντά. Ἀλήθεια, κι' αὐτὸ πόσο δροσερὸ φαινότανε καὶ τί ὡραῖα ποὺ κουνιόντουσαν τὰ φύλλα του στὸ φύσημα τ' ἀγέρα !

Ἄνοιξη, εἶπα. Ποιὸς μοῦ εἶπε, ποιὸς μ' ἔκανε νὰ τὸ καταλάβω ; Τὰ παιδιά, οἱ χαρούμενες φωνές τους, τὰ τρελλὰ τραγούδια τους, ποὺ ὅλα τους εἶχαν πάρει κάτι ἀπ' τὴν ἄνοιξη, ἢ ἦταν ἡ ἴδια ἡ ἄνοιξη.

Τὰ παιδιά ! Μὰ τὸ κουδοῦνι χτύπησε καὶ μὲ φωνὲς μπήκανε μέσα, κι' ἐγὼ μαζί. Κάθησα καὶ συνέχισα μ' ὄρεξη, γεμάτος κέφι, τὴ δουλειά μου, ἐνῶ ἔφτανε σὰ μιὰ γλυκειὰ ἀνοιξιάτικη μελῳδία τὸ τραγοῦδι μιᾶς τάξης, ποὺ μὲ μεθοῦσε περισσότερο ἀπ' τὸ ἐλαφρὺ ἀεράκι, μὲ ζωογονοῦσε περισσότερο ἀπ' τὸν ἥλιο ποὺ μ' ἔλουζε, μοῦ φαινόταν πιὸ γλυκὸ ἀπ' τὸ τιτίβισμα τῶν πουλιῶν.

Λοξασμένο Ἀκρωτήρι [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί κάνεις σύτοῦ, Γιαννάκη, μὲ τὴ βούρτσα καὶ μὲ τὸ ψαλλίδι !

— Τίποτε, μαμάκα μου, ἐπειδὴ μοῦ φάνηκαν κοντὲς οἱ τρίχες της τὶς ἔκοψα λιγάκι γιὰ νὰ μεγαλώσουν.

Μπιάνκα Σορέλλι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16 Μαΐου 1989

ΚΑΘΩΣ εἴδατε στὸ προηγούμενο, ὁ ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** μοῦ κατήγγειλε πολλὲς φεσεινὲς Πνευμ. Ἀσκήσεις, μὲ τὰ ὀνόματα διαφόρων συνθετῶν, ὡς ἀντιγραμμένες ἀπὸ παλιούς μου τόμους. Πολὺ κακὸ αὐτό. Οἱ Ἀσκήσεις ποὺ στέλνουνται γιὰ δημοσίευση πρέπει νὰ εἶναι καινούργιες, ἀδημοσίευτες, ***πρωτότυπα ἔργα τοῦ συνθέτη***. Ἐκτάκτως μόνο μιὰ Συλλογὴ μπορεῖ νὰ περιέχῃ καὶ κανένα πολὺ ὡραῖο παλιό Ἄϊνιγμα, ἢ κι' ἕνα Γρῖφο, ἀλλὰ μὲ τὴ σημείωση ἀπὸ κάτω «παλιό», ὅπως γίνεται καὶ γιὰ τὰ παλιὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Δυστυχῶς, ἀπὸ τὶς Ἀσκήσεις ποὺ καταγγέλλει ὁ ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας***, ὅλες σταλμένες ὡς πρωτότυπες, λίγες μοιάζουν μὲ ἄλλες ***κατὰ σύμπτωση***, ὅπως μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ συμβῇ μ' ἕνα Δικτυωτό, ***Κρυπτογραφικό, Φωνηεντόλιπο κτλ.*** Ἀλλ' ἀκόμα λυπηρότερη εἶναι ἡ καταγγελία ποὺ μοῦ κάνει σήμερα τὸ ***Ἄσπρο Κουνελάκι***. Ἀκούστε τί μοῦ γράφει ἡ μικρή μου αὐτὴ φίλη : «Στὴ ***Σελίδα*** τοῦ φύλλου 19 εἴδαμε κάτι περίεργο. Ἕνα κομμάτι τοῦ μπαμπᾶ μου, ***Ἀπ' τὸ Σχολεῖο***, δημοσιευμένο στὸν τόμο σου τοῦ 1920, φυλ. 31, ποὺ ξαναδημοσιεύεται μὲ τὴν ὑπογραφὴ ***Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος***. Κι' ὁ μπαμπᾶς σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ διαβιβάσῃς τὶς εὐχαριστίες του, ποὺ τὸ βρῆκε ἄξιο νὰ τὸ διαβάσουν καὶ τὰ σημερινὰ παιδιά». Αὐτὸ εἶναι, βέβαια, εἰρωνεία. Γιατὶ πρόκειται περὶ καθαρῆς λογοκλοπίας. Τὸ μόνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ***Γελαστὸ Ἀντιπλοίαρχο*** εἶναι ποὺ δὲν ἤξερε ἴσως πῶς αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἀλλ' ἂς τὸ μάθῃ τώρα, κι' αὐτός, κι' ὅλοι : Στὴ ***Σελίδα*** δὲν δημοσιεύουνται ἀντιγραφές, ἀλλὰ μόνο πρωτότυπα κομμάτια. Κι' ὅποιος στέλνει ξένο κομμάτι γιὰ δικό του, κάνει κάτι κακό.

Γιὰ τὴν καταγγελία σου, ***Ἄσπρο Κουνελάκι***, γράφω παραπάνω. Ἐδῶ πρέπει νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαριστήσε τὸ γραμματάκι σου. Μὴν ἔχῃς κανένα φόβο, γιατὶ γράφεις σὰ. . . μεγάλη. Εὖγε καὶ γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς. Γιὰ τὴν «Κυριακὴ» μὴν ἀνησυχῇς καθόλου, γιατὶ ὁ Ἀνανίας ἐγγυᾶται πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ χαθῇ οὔτε μιὰ ἀπάντηση. Χαιρετίσματα στὸ μπαμπά, τὸν παλιό μου φίλο.

Φρενῖτις, πές τοῦ ἀδελφούλη πῶς πολὺ γρήγορα θὰ μάθῃ τὸ τέλος τοῦ «Καλοῦ Γιαννάκη» : τὸ παραμύθι αὐτὸ τελειώνει στὸ 26ο φυλλάδιο κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο τοῦ Ἰουνίου θἀρχίσῃ ἄλλο ἀνάγνωσμα τῆς Κυρα-Μάρθας γιὰ μικρὰ παιδιά. Πολὺ καλὰ ἀντιγραμμένες αὐτές οἱ γελοιογραφικὲς σειρὲς καὶ κάποια μπορεῖ νὰ δημοσιεύσω σὲ κανένα δωδεκασέλιδο. Ἀλλὰ μὴ μοῦ ξαναστείλῃς τόσο μεγάλες. Προτιμῶ μιὰ γελοιογραφία μονάχη ἢ ἕνα σκίτσο μικρό, ὥστε νὰ δημοσιεύουνται στὴ ***Σελίδα Συνεργασίας***. Πολὺν καιρὸ εἶχες, ἀλήθεια, νὰ μοῦ γράψῃς, μὰ ἐλπίζω νὰ φαίνεσαι τώρα συχνότερα.

Περαστικά, ***Σκιά***. Ἔ, πολλὲς φορὲς συμβαίνει νὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ παράθυρό του τὴ φύση ὡραία καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ βγῇ, νὰ τὴ χαρῇ κι' ἀπὸ κοντά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνῃ ὑπομονή, γιατὶ ἡ φύση θἆναι ὡραία κι' αὔριο, καὶ μεθαύριο, ἐνῶ ἡ γρίππη, ἂν δὲν φυλαχθῇ κανεὶς ὅσο πρέπει, μπορεῖ νὰ ξανακυλήσῃ. Πολὺ μ' εὐχαριστήσαν οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο ποὺ ἔλαβες σὲ στιγμὴ ποὺ ἤσουν ἄκεφη ἀπ' τὴν ἀρρώστεια καὶ σοῦ ξανάδωσε τὴν εὐθυμία καὶ τὴν αἰσιοδοξία. Ἔδειξα στὸν κ. Φαίδωνα ὅσα γράφεις γιὰ τὸ «Σημερινὸ Πάσχα», καὶ θὰ πῶ στὸν Ἀδολὰρ πῶς σ' ἐνθουσίασε τὸ ποίημά του «Παιδικὴ Ψυχή».

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, ***Ἠλιοπερίχυτη***, μὲ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ Τεῦχος, τὸ ἔδειξα στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ τὸν συγκίνησε πολὺ ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Ἀλήθεια, ὁ κ. Μινῶτος κι' ὁ κ. Στρατῆς Μηριδήλης ἔγραφαν γιὰ τὸν συγγραφέα καὶ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ σὲ λυπήσουν : γιὰ τὴ μικρή του σύνταξη ποὺ δὲν τοῦ ἐξασφαλίζει τὴ ζωὴ ὅταν δὲν θὰ μπορῇ πιὰ νὰ ἐργάζεται, καὶ γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ματιῶν του ποὺ τὸν ἀναγκάζει τώρα νὰ ἔχῃ ἀναγνώστρια. Ἀλλὰ ἐλπίζει νὰ βλέπῃ πάλι καλὰ ὅταν ὠριμάσῃ ὁ καταρράκτης τοῦ δεξιοῦ ματιοῦ του καὶ κάμῃ τὴν ἐγχείρηση, καὶ πῶς τὸ Κράτος θὰ τοῦ ὁρίσῃ ἀργότερα μιὰ σύνταξη καλύτερη. Ὅσο γιὰ τὸ γάμο αὐτὸ τῆς κόρης του ποὺ σοῦ εἶπε ὁ μπαμπάς, ναί, ἔγινε κάποτε ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ διελύθη. Ἕνα μόνο δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ : γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ τελειώνῃ ἡ αὐτογραφία του μὲ τὸ «τελεία καὶ παῦλα», ἂν καὶ λές πῶς «ἔρχεται τόσο ὄμορφα ὕστερα ἀπὸ τὸν Παῦλο» ;

Ὡραῖο πάλι τὸ γράμμα σου, ***Σκυριανόπουλο***. Μόνο οἱ φωτογραφίες ποὺ τὸ συνοδεύουν δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευση. Θέλεις τώρα νὰ σοῦ τὶς ἐπιστρέφω, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Πῶς μπορῶ νὰ φυλάω τὸ κάθε τί ποὺ μοῦ στέλνουν, εἴτε γιὰ νὰ τοὺς τὸ στείλω πίσω, εἴτε γιὰ νὰ τοὺς τὸ δώσω ἂν ἔρθουν νὰ τὸ πάρουν ; Θἄταν μεγάλη φασαρία. Ἐξαιρετικὰ ὁ κ. Φαίδων ἀνέλαβε νὰ φυλάξῃ πρὸς ἐπιστροφὴ δυὸ φωτογραφίες, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ φυλάξῃ κι' ἄλλες. Ὥστε νὰ τὸ ξέρετε : Χειρόγραφα, φωτογραφίες, εἰκόνες, σκίτσα κι' ὅ,τι ἄλλο, εἴτε δημοσιεύουνται εἴτε ὄχι, ***δὲν ἐπιστρέφουνται***. Κρατεῖτε ἀντίγραφο τῶν χειρογράφων σας, καὶ ὅταν σᾶς χρειάζεται καμμιὰ φωτογραφία ἢ εἰκόνα, μὴ τὴν στέλνετε. Ὅσο γιὰ τὴν Ἀγγελία σου ἐκείνη, δὲν πρόφτασα νὰ τὴ διορθώσω, γιατὶ τὸ γράμμα σου τὸ ἔλαβα ἀργά.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ***Γκρέτα Γκάρμπο*** γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἔστειλα στὸ νέο μου φίλο τὰ φυλλάδια κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐγγράψῃς σὲ λίγο κι' ἄλλον Εὐχαρίστως ὁ κ. Φαίδων θὰ σοῦ ἔδινε ἕν' αὐτόγραφο, ἀλλὰ πῶς ; Δὲν τοῦ στέλνεις, ἢ δὲν παραγγέλνεις σὲ μένα ἕνα του βιβλίο, νὰ σοῦ γράψῃ μιὰ ἀφιέρωση ; Πολὺ κατάλληλο, ἂν δὲν τὸ ἤχῃς, εἶναι τὸ «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» (δρ. 35 μὲ τὰ ταχυδρομικά) ποὺ τὸ ἔχω ἐγώ. Γιὰ ποιὸ κομμάτι σου μὲ ρωτᾶς ; Στὸ βιβλίο μου, ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο, ἕνα μόνο δικό σου βλέπω, τὸ «Παραμονὴ ἐξετάσεων», ποὺ σημειώνεται ὡς ἐγκεκριμένο. Ἔστειλες κι' ἄλλο πρωτύτερα ἢ κατόπι ; Δὲν τὸ ἔχω, θὰ χάθηκε.

Μπιάνκα Σορέλλι, τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ λαβαίνω εἶναι τόσο πολλά, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ κρατῶ λογαριασμό. Ξεχωρίζω ἁπλῶς τὰ δημοσιεύσιμα καί, ὅταν μοῦ χρειάζουνται ἕνα-δυὸ γιὰ τὸ φύλλο—ἀναλόγως τοῦ χώρου—χώνω τὸ χέρι μου στὸ σωρὸ καί. . . ὁποια πιάσω. Καὶ τὰ δικά σου λοιπὸν στὸ σωρὸ θὰ εἶναι, καὶ κάποιο θὰ σοῦ δημοσιευθῇ... ἂν ἔχῃς τύχη. Ἡ μετάφραση ὅμως ἀπὸ τὸ γαλλικὸ πολὺ καλή, καὶ τὸ διήγημα ὡραιότατο, καὶ θὰ τῇ δημοσιεύσω σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ προσεχῆ δωδεκασέλιδα. Τὸ κομμάτι τῆς ἀδελφῆς σου δὲν ξέρω τί ἔγινε. Στὸ βιβλίο μου δὲν ὑπάρχει. Πότε τὸ ἔστειλε ; πρὶν ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο ;

Γιὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου, ***Ἀδολάρ***, σὲ παραπέμπω σ' ὅσα λέγω παραπάνω στῇ ***Μπιάνκα Σορέλλι***. Ἄλλωστε ἐσὺ ἤσουν πιὸ τυχερός, γιατὶ σοῦ δημοσιεύθηκε ἕνα στὸ προηγούμενο. Τὸ παλιὸ σύστημα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων εἶχε δυὸ σπουδαῖα μειονεκτήματα, καὶ γι' αὐτὸ τὸ τροποποίησα. Ἂν ὅμως ἡ πεῖρα μοῦ δείξῃ πῶς τὸ νέο ἔχει περισσότερα, δὲν θὰ μ' ἐμπόδιζε τίποτα νὰ ξαναφέρω τὸ παλιό. Τὰ δώδεκα [Α] ποὺ μέτρησες δὲν εἶναι βέβαια σύμπτωση· σημαίνουν βελτίωση τῆς Σελίδος μας. Εἶναι ἐπίσης γεγονὸς πῶς τἀγόρια ποὺ συνεργάζονται τώρα σ' αὐτὴν εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἄλλοτε κι' αὐξάνουν ὁλοένα.

Ἐγκάρδια συλλυπητήρια, ***Ξανθὴ Κρητικοπούλα***, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ θείου σου. Πολὺ νόστιμος ὁ σκύλος ποὺ εἶναι γυμνασμένος νὰ φορῇ καπέλλο καὶ νὰ καπνίζῃ τσιγάρο, καὶ λυποῦμαι ποὺ ἡ φωτογραφία εἶναι θαμπή, συγκεχυμένη, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ. Θὰ ἔβγαινε δηλαδὴ μιὰ μουντζούρα, ὅπως τὸ παθαίνω καμμιὰ φορὰ καὶ μὲ φωτογραφίες πολὺ καθαρώτερες (π. χ. σὰν τοῦ «Χιονῆ» στὸ προηγούμενο δωδεκασέλιδο). Φαντάζουμαι πῶς θὰ περάσῃς πολὺ ὡραῖα στὸ Σούνιο καὶ στὴ Ραφίνα, καὶ περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου.

Ἦταν ἐλεύθερο τὸ παλαιό σου ψευδώνυμο, ***Ἀστερο Νίκη***, καὶ σοῦ τὸ ἀναγνώσκω. Ἐλπίζω τώρα νὰ μὴν κάμῃς πάλι τὸ σόν καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἀπόκομμα αὐτὸ τῆς «Ζωφίρας» μὲ τὸ ἀρθράκι γιὰ τὰ Ἐξηντάχρονά μου ποὺ δὲν τὸ εἶχα ἰδεῖ. Σήμερα, καθώς βλέπεις, γράφω κι' ἐγὼ γιὰ τὸν ἑορτασμὸ ἐν ἐκτάσει. Εἶσαι δεκαέξη χρονῶν καὶ μὲ ρωτᾷς ποιὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου μπορεῖς νὰ διαβάσῃς. Δυστυχῶς, ὅλα σχεδὸν εἶναι ἐξηντλημένα. Ἴσως ἀπὸ τὴ «Μαργαρίτα Στέφα», τὸ πιὸ κατάλληλο, ὑπάρχουν ἀκόμα μερικὰ ἀντίτυπα στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κολλάρου.

Καλά, ***Νίκη***, θὰ διαβάσω καὶ τὰ δυὸ κομμάτια σου καὶ θὰ ὑποθέσω πῶς μοῦ ἔστειλες ἕνα, τὸ σχετικῶς καλύτερο. Αὐτὸ ὅμως μὴν τὸ ξανακάνῃς γιατ' εἶναι παράτυπο καὶ μὲ φέρνει σὲ ἀμηχανία : ὄχι τόσο ὅταν καὶ τὰ δυὸ εἶναι ἀπορρίψιμα, ἢ μόνο τὸ ἕνα δημοσιεύσιμο, ἀλλὰ ὅταν εἶναι καλὰ καὶ τὰ δυό. Τὸ «Πασχαλιάτικό» σου, ναί, τὸ ἄλλαξα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ οἰκονομία χώρου. Θὰ πῶ στὸ ***Λόη Ἀλόη*** τὰ συγχαρητήριά σου γιὰ τὰ σκίτσα του, ποὺ δείχνουν «ἕνα μεγάλο ταλέντο».

Μπετόβεν ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα. Ὁ λογαριασμός εἶχε περιθώριο γιὰ ὅλα. Ἐλπίζω τὸ Τεῦχος νὰ εἶναι τώρα στὰ χέρια σου καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τὶς ἐντυπώσεις σου. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ. Χαίρω ποὺ περνᾷς τόσο καλὰ στὴν Ἐλβετία, ποὺ ὁ οὐρανός της, τώρα τὴν ἄνοιξη, σοῦ θυμίζει κάπου-κάπου καὶ τὸν ἀττικό. Αὐτὸν πότε λογαριάζεις νὰ τὸν ξαναΐδῃς ;

Τὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς ἀλεξανδρινῆς «Ἔρευνας»—τοῦ γνωστοῦ περιοδικοῦ ποὺ ἐκδίδει ὁ κ. Ἄγγελος Κασιγόνης καὶ ποὺ κάθε του τεῦχος περιέχει ἕνα μόνο αὐτοτελὲς ἔργο—εἶναι «Ἡ διασκεδαστικὴ Τέχνη» τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου. Ἡ μικρὴ αὐτὴ μελέτη τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ μας πραγματεύεται σπουδαιότατο αἰσθητικὸ θέμα κι' εἶναι γραμμένη μὲ ἁπλότητα καὶ σαφήνεια, ὥστε νὰ τὴν καταλαβαίνῃ ὁ καθένας. Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ τὴν ξέρουν. Γιατὶ μιὰ περίληψή της μεταδόθηκε τελευταῖα ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικό μας Σταθμό, καὶ παλαιότερα ὁ κ. Ξενόπουλος τὴ διάβασε ὁλόκληρη στὸν

«Παρνασσό». Όσοι θέλουν νά τή διαβάσουν —καί θά ὠφεληθοῦν πολύ — βρίσκουν τήν «Ἔρευνα» στά μεγάλα ἀθηναϊκά βιβλιοπωλεῖα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ πτωχή κόρη» τῆς *Σιγῆς*. Γράφμο πολύ ἀπαρχαιωμένο, καί ἀνώμαλο, πότε μέ ρωμαντικό ὕφος καί πότε μέ διδακτικό. Θέμα κοινό. — «Στόν Ὄλυμπο» τοῦ *Δωδωναίου*. Γιά ποιό λόγο μιά κατά γράμμα σχεδόν μίμηση τοῦ «Ὕμνου στό Πήλιο»; Γιά νά προσθέσης στό τέλος πώς ὁ Ὄλυμπος εἶναι κατοικία τῶν Θεῶν; Γράψε κάτι ἐντελῶς δικό σου, ἔστω καί πεζό ἄν δέν τά καταφέρνεις καλά στά ἔμμετρα. Θά ἔχη μεγαλύτερη ἑνότητα καί χάρι. Γενικά ἀποφεύγετε τίς μιμήσεις. Ἕνα πρωτότυπο, ὅσο κι' ἄν ὑστερεῖ ἀξίζει περισσότερο ἀπό μιά πετυχημένη μίμηση. — «Ἀνέκδοτο» τοῦ *Δόκτωρος Χ.* Συνήθως ἀπό τ' ἀνέκδοτα πρέπει νά βγαίνη ἕνα ἠθικό συμπέρασμα ἤ νά τελειώνουν ἔτσι, ὥστε νά προκαλοῦν τό γέλιο. Τό ἀνέκδοτο τοῦ *Δ.Χ.* δέν ἔχει οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο προτέρημα. — «Τό μεγάλο δένδρο» τοῦ *Ἄνθου Αὐγῆς*. Δέν εἶναι λογοτεχνικά γραμμένο. Ἔχει πολλές ὑπερβολές· π. χ. «Οἱ κλῶνοι τοῦ πλάτανου ἔμοιαζαν μέ νύχια ἁρπακτικοῦ πουλιοῦ», παρακάτω «ἔπεσε—ὁ πλάτανος — ἀναστενάζοντας ἀπό τούς φρικτούς πόνους» (!). Ἄν ἦταν πιό ἁπλά γραμμένο θά μποροῦσε νά ὑπολογισθῆ γιατί τό θέμα δέν εἶναι κακό. — Θά ἐξακολουθήσω.

Παρακαλῶ πολύ ὅσους χρωστοῦν τή συνδρομή τους νά τή στείλουν τό γρηγορώτερο. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομές αὐτές εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολύ τό ἔργο μου ποῦ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλά καί μεγάλα ἔξοδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τζαίημς Κούκ, ἀ. (ΓΖ). Ὑποκόμης Σέσιλ, ἀ. (ΔΓ). Σαίξπηρ, ἀ. (ΑΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἄπτερος Νίκη, κ. Πασχαλιά τῆς Ἄνδρου, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της «*Γιατρουδάκι* (τίς ἔλαβα ὅλες· αὐτοῦ τοῦ Διαγ. Λύσεων τάποτελέσματα θαρρῆσουν, γιατί προηγοῦνται ἄλλοι· ἤ «Κυριακή» ὅμως ἑτοιμάζεται καί θά τήν ἔχετε σέ λίγο·) *Ζοζέ Μοχίκα* (ἔλαβα τό κομμάτι σου καί θά τό διαβάσω μέ τή σειρά του, μήν ἀνυπομονῆς· ἀλλά γιατί προτιμᾶς νά ἀπορριφθῆ παρά νά δημοσιευθῆ μέ [Γ]; δέν ἔχεις δίκιο· γιά πρῶτο κομμάτι καί τό [Γ] θά ἦταν πολύ καλό. . .) *Τρισκατάρατον* (τό Τεῦχος σοῦ ἐστάλη· περιμένω καί τό μεγάλο σου γράμμα· καί μή φοβᾶσαι, δέν μπορεῖ νά γίνεται τό ἴδιο κάθε φορά...) *Γελαστόν Πρόσκοπον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· χαίρω γιά τό Σύλλογο ποῦ θά ἱδρύσετε κι' εὔχομαι κάθε προκοπή·) *Δοξασμένο Νῆσοι* (Εἰκονογραφημένα Παιδικό Πνεῦμα μέ τέσσερα σκίτσα πάει πολύ· θά διαλέξω τό καλύτερο καί θά τό δημοσιεύσω μ' ἕνα μόνο· στό γράμμα σου θἀπαντήσω στό ἐρχόμενο·) *Βασίλισσαν Νεφερτίτι*, *Νευρόσπασστο* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολές ἔλαβα μετά τήν 10 Μαΐου θἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου.

288. Λεξίγριφος

Ὀπωροφόρο ἑνώνετε
Μέ κάποια μετοχή,
Καί πόλη φανερώνετε
Πού ἄφησε ἐποχή.

Ἀττὲ Ἰρὰμ

289. Συλλαβόγριφος

Ἄρθρο, γράμμα καί νησάκι
Συντροφιά πᾶνε λιγάκι,
Καί κριτής μ' αὐτό φαντάζει
Πού νεκρούς ὅμως δικάζει.

Ἀττὲ Ἰρὰμ

290. Στοιχειστονόγριφος

Κοινό ζῶο κερασφόρο
Σύμβολο ἄξαφνα θά γίνη
Πού ἀπαιτεῖ λατρείας φόρο.

Ἄν κεφάλι νέο πάρη
—Τάλλο ἀπείραχτο θά μείνη—
Καί τόν τόνο του... τουμπάρη.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

291. Μεταγραμματισμός

Κάποιο βασιλιά γνωστό,
Τῆς παλληκαριᾶς πιστό,
Σέ παλιόν ὅμως καιρό,
Μ' ἄλλαγή τοῦ ἑνός τόν ρῶ,
Θά τόν κάνης—συλλογίσου—
Πόλη τῆς Πελοποννήσου.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

292. Πλέγμα Τριγώνων

α) * * *

β) * * * * * * *
* * * *
* *
* * * *
* * * * * * *
* *
*

Εἰς τό α' τρίγωνον, δεξιᾶ περίφημον ὄρος τῆς Ἑλλάδος, ἀριστερᾶ, ἄπειρος ἔκτασις, κάτω ἔνοπλος δύναμις. Εἰς τό β' τρίγωνον, ἄνω νῆσος τοῦ Ἰονίου, δεξιᾶ φαινόμενον τῆς θαλάσσης καί ἀριστερᾶ θαλασσινός ἥρως τοῦ 21.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

293. Κρυπτογραφικόν

12345671894	=Ἀρχαῖος ποιητής.
234	=Αἰσθητήριον.
3456231	=Ἐπιστήμη, μάθημα.
43564	=Δημητριακόν.
53121	=Ἱερατικόν στέμμα.
6734	=Ἑρπετόν.
7134564	=Ἀρχαία πόλις.
86564	=Ἄνεμος.
921368	=Ναός ἀρχαίας θεᾶς.

Ρεπόρτερ

294—298. Μαγικά Σύμφωνα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνός οἱουδήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνός *ζεύγους συμφώνων*, πάντοτε τῶν *αὐτῶν*, νά *σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ* ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἀῶος, ἀτονία, ἑξῆς, θετός, ὄνος.

Ἀττὲ Ἰρὰμ

299. Ἐπιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

* * Τά δύο πρῶτα γράμματα ἑκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
* * τιθέμενα κατά σειράν εἰς τήν θέσιν
* * τῶν ἀστερίσκων, ἀποτελοῦν Ἐπι-
* * γραφήν τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνά-
* * γνωσις:

1, Πολύτιμον μέταλλον· 2, Μέρος τοῦ λόγου· 3, Μακρυνός πλανήτης· 4, Μέγας ἀρχαῖος γλύπτης· 5, Ὁμηρικός ἥρως, βασιλεύς· 6, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ρεπόρτερ

300. Φωνηεντέλιπον

ς-δ-τ-ζγ-μ-φθνσς-τς-τχς

Ἀττὲ Ἰρὰμ

301. Γρῖφος

ἤδη ἤδη ἄλλο
ἤδη ἤδη ὄντα ἄλλο
ἤδη ἤδη ἄλλο

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 10

96. Μυστήριον (μῦς, τί, Ρίον). — 97. Γαλήνη-γαλῆ. — 98. Ἀγυιά-Ἀγία. — 99. Ἡ ὀξεῖα καί ἡ περισπωμένη.

100.
Α
ΡΙΣ
ΣΙΜΩΝ
ΕΣΘΟΝΙΑ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

101. ΕΛΙΓΟΛΑΝΔΗ (Λίλλη, Ἰνδία, Γαλλία, Ὀλλανδία, Ἀγγλία, Νίλ, Δανία, Ἠλεία). — 102 106. Διά τοῦ Α: *Ἔλλφος, Λάμπω, ΔαΜία, Ἄνω, ΣιΝᾶ* = ΕΛΛΑΣ-ΑΜΜΩΝ. — 107 Γινώσκεις ἅ ἀναγινώσκεις; — 108. *Γυναικεῖ κόσμον ἡ σιγή φέρει* (γῆν ἕξη, Κῶς, Μονή σ' ιγ, ιφ, ἔρει).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αθ' — 337]

Πα**ρόραμα**: Βραβεῖα δημοφηρίσματος ψευδωνύμων: 3 βιβλία ἐκλεκτά.

ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

[Αθ' — 338]

Μπιάνκα Σορέλλι, σ' εὐχαριστῶ θερμά. Χαιρετισμούς καί στήν Πολική Ἄρκτο.

Νεφερτίτι

[Αθ' — 339]

Διαπλασόπουλα! Διασκεδάζων, προκηρύσσω δίμηνον τριδιάστημον διαγωνισμόν σταυρολέξου. — Βραβεύονται 6 — καλλίτερα πρωτότυπα εἴτε ξένα. Δ]σις: [Αθ' — 100].

Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος

[Αθ' — 340]

Ἱδρύθη νέος σύλλογος. Πρόεδρος: Δαυΐδ Κόππερφιλδ, Γραμματεύς: Μικρός Λόρδος. Ταμίας: Ἄρης, Μέλη: Φλοῖσβος, Ἱππότης Δαγκαρντέρ.

Δεχόμεθα μόνον ἀντιπροσώπους. Καταστατικόν ἀποστέλλομεν δωρεάν. Δ]σις: Λουδοβίκου Δεπιάν ὁδός Ἀρματωλῶν — Κλεφτῶν 38, Ἀθήνας (7). «ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ»

[Αθ' — 341]

Πύργος: *Πυργιώτικο Μελανούρι* = ψάρι φιογκοφόρον! ἀγνοεῖ κολύμπι!.. Ἀσχολούμενον μέ τσικουνιδόκηπον!.. Φωνή ἠχηρότατη γιά διαταγές στίς Σκαπάνισσες!.. Διαπλασόπουλα-ες, φυλαχθῆτε· περιοδεύουν ὅλη τήν Ἑλλάδα οἱ:

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[Αθ' — 342]

Σ' τόν συντάξαντα, τήν Κλοκλεκιδῆ! ἀγγελίαν, Φαντάρον! γνωστοποιῶ ὅτι: δέν ἀσχολοῦμαι μέ νήπια — ὤς ἡ Κλο-Κλό! ἅτινα ἐσχάτως διέκοψαν, τάς μετά τοῦ... μπιμπερό!.. σχέσεις!.. — *Ὑδραιόπουλο*

Σημείωσις: Προχώρει ἐν συνεχείᾳ. Ἑρμουπολίτη...

[Αθ' — 343]

Καί ἅτινα νήπια ἐσχάτως ἔλαβον ἄδειαν κυκλοφορίας!.. στήν πλατεῖα!..

Ἑρμουπολίτης

[Αθ' — 344]

«Ζουρλοπαρέα», μικρά μου παιδιά (!!!) ὀνομάζουμαι *Παγανόπουλος*, καί ὄχι Βαλασίδης, ὅπως εἴδατε στόν ὕπνο σας!!!

Κατάσκοπος «88»

Τύποις Σφυριάδου